

B

Ἄρ' οὐτοι χρονολογοῦνται οἱ φίλοι ἐν τῷ κόσμῳ, πασιγνωστοὶ κατέστη, ὅτι ἡ φιλία οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἔνωσις τῶν ἀντιθέτων, ἢ μᾶλλον, κατὰ τὴν μαθηματικὴν γλῶσσαν, σχέσις τῶν διαφορῶν. Βλέπομεν τὸν Ὀρέστην αἰετοεὶ δξύθυμον, τὸν δὲ Πυλάδην αἰετοεὶ πρᾶον· τὸν Σωκράτην φρονιμώτατον, καὶ τὸν Ἄλκιβιάδην κουφότατον. Δὲν ἀμφιβάλουμεν δὲ ὅτι καὶ ὁ Δάμιαν ἦτο φαίδρου χαρκατήρος, ὁ δὲ Φυντίας μελαγχολικοῦ. . . .

Διὰ τὴν περιγράψωμεν τὴν εἰκόνα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Μαυρίκιου, ἀρκεῖ νὰ εἰπῶμεν ὅτι ἦτο νέος, τολμηρὸς, εὐχειρηματίας, νεωτεριστῆς, εὐμετάβλητος τὸ πνεῦμα καὶ τὴν φαντασίαν, καὶ βίψοκίνδυνος ὅσον καὶ φιλήθνης. Κηρυγὸς ὢν ἀκάματος, ἐφηλκώθη ὑπὸ τοῦ πολέμου· διὸ καὶ ἐπολέμησε εἰς τὰ γαλλικὰ τάγματα, ἐν Ζουρίχ, ὅπου διεκρίθη, καὶ ὅθεν τῷ ἔμεινεν ἡ συνήθεια νὰ εὐρῆ τὴν ἐπάθειν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, ἀρεσκόμενος τὰ μέγιστα εἰς τὴν κλαγγὴν τῆς, ἢ ἐπιτίμα καὶ ἀπῆς τῆς φωνῆς τῆς· σειρήνος Πρὸς πάντα ταῦτα ἠνεῦτο καρδία ἔξοχος, εἰς ἣν ὁ Γεώργιος κατεῖχε τὴν καλητέραν βέσιν, ὁ Γεώργιος, λέγομεν, ὅστις ἦτο ἄλλος Μαυρίκιος, καὶ ὅσον διάφορος τοῦ φίλου του, ὥστε ἡ φιλία τῶν δύο τούτων νέων ἐφαίνετο ἀντιθέσις τις, χάριν τέρψεως τεχνασθείσα. Φαντασθῆτε νέον ἰσχυρὸν, δύσμορρον, ἐστερημένον πάσης νεανικῆς χάριτος, ἔχοντα ὀφθαλμοὺς κοίλους, τὴν ὄψιν χλωμὴν, καὶ χεῖρας σπασμωδικὰς, ὡς αἱ τοῦ ὑπεργήρου ἀνθρώπου. Ἐκ τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ ἡλικίας εἶχεν αἰσθανθῆ τὴν θλίψιν καὶ τὴν ἐνδειαν· ἡ δὲ ὀφάνεια καὶ ὁ ξηρὸς ἄρτος εἶχον ἰγχαράζει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὴν ταπεινωσιν τῆς μακροχρονίου ταύτης ἐλεημοσύνης. Ἄλλὰ καὶ τοι εἰκοσαετῆς ἦδη, ἐχρῶσται ὁμως εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἄλλων τὸ ἐπιπονον ἐπάγγελμα τοῦ γραφέως. Καὶ μόλαταῦτα οὐδέποτε γογγυσμὸς ἐξῆλθε τοῦ στόματός του· ἦτο προικισμένος μὲ ἐγκαρτερίαν μελαγχολικὴν, καὶ, ἐνασχολούμενος δι' ὅλης τῆς ἡμέρας εἰς τὸ δυσάρεστον ἔργον του, οὐδέποτε εὐρίσκειν οὔτε μακρὰς, οὔτε βραχίαις τὰς ὥρας. Ἀπαξ μόνον παρέβαλε τὸν ἑαυτὸν του πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ κύργου τοῦ Ἀρνίμου, ὅστις ἦθάνετο τοὺς πόδας του αὐξανομένους ὑπὸ τὴν τράπεζαν.

Ὁ Μαυρίκιος καὶ ὁ Γεώργιος ἠγαπῶντο, ὡς εἶπομεν, ἀμοιβαίως, καὶ ἠγαπῶντο ἐκ νεαρᾶς αὐτῶν ἡλικίας. Οὐδέμια παρήρχετο ἑσπέρα, χωρὶς ὁ Ζωηρὸς Μαυρίκιος, τὴν καρδιάν του φέρων ἐπ' ὤμου, νὰ μὴ ἔλθῃ νὰ ἐπιτακθῆ τὸν φιλέρημον φίλον του εἰς τὸ πονηρὸν αὐτοῦ κατάλυμα, ὅπου τὰ κεκονισμένα βιβλία ἐκείντο κατὰ γῆς φύρδην κύνδην περίε πεπαλαιωμένου κυμβάλου. Ὁ Μαυρίκιος ἅμα εἰσερχόμενος ὑπετονθόριζεν ἄσμα πολεμικόν, ἢ ἐψάλλε τὰ νέα αὐτοῦ ἀνδραγαθήματα, ἦτοι τὰ βήματα ἅτινα εἶχεν ἀποτυπώσει ἐπὶ τῶν χιονοσκεπέστων κορυφῶν τῶν ὀρέων, τοὺς τρομεροὺς χιμαῶντους δι' ὧν εἶχε καταβῆ, τὰς αὐστριακὰς σφαιρὰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἀκούσει συριζούσας περὶ τὴν κεραλήν του· καὶ τόσα ἄλλα, μεταξὺ τῶν ὁποίων δὲν πρέπει νὰ λησμονήσωμεν καὶ τὰς ἔρωτικὰς του κατακτήσεις, ὧν τὴν ἐπιτυχίαν ἐχρῶσται

εἰς τὸ εὐείδες τοῦ προσώπου του καὶ τὴν παραδειγματικὴν αὐτοῦ τόλμην.—Ὅλως δὲ τὸ ἐναντίον ευνέβαινε εἰς τὰς ἐκμυστηρέσεις τοῦ Γεωργίου, τῶν ὁποίων ἡ φύσις ἦτο ἀντιθέτως διάφορος· αὐτὰ συνίσταντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὲ μὲν εἰς μελωδίαν φαντασιώδη, αὐτοσχεδιασθεῖσαν ἐπὶ τοῦ κυμβάλου, ὅτε δὲ εἰς παράδοξόν τι ἄσμα κατὰ μίμησιν τῶν ἄσματιν τῆς ἐξημμένης φαντασίας τοῦ ποιητοῦ Κέρνερ· καὶ τέλος εἰς ὄνειρα ἀτελεύτητα. . . Ἀκούσας πολλὰς τὰ ἄσματα τῆς γερμανικῆς μουσῆς, τῆς θεᾶς ταύτης τοῦ αἰθέρος, ἐτήρει ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἠχὴν αὐτῆς. Κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὃν ὁ κάλαμος του διέτρεχεν ἀδιακόπως, ὁ δυστυχὴς γραφέως ἤκουεν ἐντὸς αὐτοῦ φωνὴν μυστηριώδη, ἐπαναλαμβάνουσαν τοὺς προσφιλεῖς αὐτῷ ἤχους, τὰς κατὰ προτίμησιν ἀγαπητὰς αὐτῷ στροφὰς, καὶ ἀκοσπῶσαν αὐτὸν πάντοτε τῶν θελήτρων τοῦ οὐρανοῦ, τῆς εὐωδίας τῶν ἀνθέων, καὶ τῶν ἡδυπαθῶν δακρύων τοῦ ἔρωτος.

« Ἀκούω τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος τῶν Ἀλπειῶν, ἦτις μὲ κράζει ἐκ τῶν κόλπων τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἄλλὰ πόθεν ὁ ἦχος οὗτος! Ἐρχεται ἄρ' γε ἀπὸ τοῦ βαθοῦ τῶν δατῶν, ἢ ἀπὸ τὸν κυνετῶν οὐρανῶν; ἔρχεται ἀπὸ τὴν κορυφῆν τοῦ θόρου, ἢ ἀπὸ τὴν διηθημένην κοιλάδα; Πανταχοῦ ὅπου ὑπάγω, ὅπου καὶ ἂν σταθῶ, τὸν ἀκούω, κατεχόμενος ὑπὸ γλυκειᾶς ταραχῆς.

« Εἶτε εἰς πικνίδιον εὐρεθῶ, εἶτε εἰς χορὸν, εἶτε μόνος· κατάκλειτος ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ἢ σάλπιγγ' αὐτῆ ἠχεῖ ἀκαταπαύστως, ἠχεῖ εἰς τὸ βαθοῦ τῆς καρδίας μου. Δὲν ἠδυνήθη εἰσέτι ν' ἀνακαλύψω πόθεν ἔρχεται ἡ φωνὴ, ἢ δὲ καρδία μου δὲν θέλει ἀπολαύσει ἀνάπαυσιν πρὶν ἢ ἡ σάλπιγγ' εὐγήσῃ (1) . . . »

Ἀνάγκη λοιπὸν ἀπαραίτητος ἦτο ὁ Μαυρίκιος νὰ ἐξακῆ πλησίον τοῦ φίλου του τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Μέντωρος, καὶ νὰ τῷ διδῆ μαθήματα φρονήτους, ἐνῶ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος διέτρεχε λίαν ἀπειρικέπτως τὸ στάδιον τοῦ βίου. Ναι, ὁ εὐθυμὸς καὶ ζωηρὸς Μαυρίκιος εἶδε μαθήματα πρὸς τὸν σκεπτικὸν Γεώργιον. « Ὀνειροπολήματα ἄλ' αὐτὰ, ἔλεγεν ὁ Μαυρίκιος, ναι, ὄνειροπολήματα· πρόξενον ἀνοησιῶν καὶ ἀμαρτημάτων. Προτιμῶ φίλε μου, ἕνα ἀκόλαστον ὡς τὸν ἑαυτὸν μου, παρὰ ἕνα ὄνειροπόλον τοῦ εἶδους σου!

Ἄλλ' ἀφοῦ ἐξήντηται τὰς διδασκαλίας του, ὁ Μαυρίκιος ῥίπτων θλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀτυχοῦς φίλου του, ἦθάνετο τὴν καρδιάν του συγκινομένην. Φεῦ! Δυνάμει ἄρ' γε νὰ κατακρίνωμεν τὸν δυστυχῆ, βετις ἀποσπᾶται τῶν θλιβερῶν δεσμῶν τῆς πραγματικότητος! Διὰ τὴν ὁ Γεώργιος νὰ μὴ ἀγαπᾷ τοὺς ὄνειρους του οἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ μόνον αὐτοῦ ἐπὶ γῆς ἀγαθόν; Ὡ! ἂς τῷ ἀφήσωμεν τὴν παρηγορίαν τῆς ἐγκαρδίου ταύτης ποιήσεως. . . !

Γ

Προϊόντος τοῦ χρόνου, ἐσπέραν τινα τοῦ θέρου, καθ' ἣν οἱ δύο φίλοι, περιδιαβάζοντες, ἀπελάμβανον τὴν

(1) Lied τοῦ Κέρνερ (Kerner).